

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MICHAEL CONNELLY

**AVOCATUL
DIN LIMUZINĂ**

Luni, 7 martie

1

La sfârșitul iernii, în Mojave, aerul dimineții este la fel de curat și de proaspăt ca peste tot în comitatul Los Angeles. Are gustul speranțelor. Iar când începe să adie în felul ăsta, îmi place să țin o fereastră deschisă în biroul meu. Există câțiva oameni care îmi cunosc acest tabiet, cum ar fi Fernando Valenzuela. Garantul, nu jucătorul de baseball. Mi-a spus că am fost chemat în Lancaster pentru un apel programat la ora nouă. Trebuie să fi auzit șuieratul vântului în telefonul meu mobil.

– Mick, a spus el, te-ai trezit cu fața spre nord în dimineața asta?

– Stai o clipă, i-am zis în timp ce ridicam fereastra ca să-l aud mai bine. Ai găsit ceva?

– Da, am ceva. Cred că am un jucător-franciză¹ aici. Dar prima lui înfățișare e la ora unsprezece. Poți să ajungi la timp?

¹ *Franchise player* – cel mai bun jucător al echipei, în jurul căruia se construiește aceasta și strategia de joc. Aici, cu sensul de client cu bani mulți. (n.t.)

Valenzuela are biroul pe partea cu magazinele de pe bulevardul Van Nuys, la un bloc distanță de centrul civic, care include două tribunale și închisoarea Van Nuys¹. Afacerea lui se cheamă Liberty Bail Bonds². Numărul lui de telefon, scris cu neon roșu pe acoperișul clădirii, poate fi văzut de la etajul trei al aripii principale a închisorii și este scrijelit și pe pereții vopsiți de lângă fiecare telefon public din toate celelalte secții ale pușcăriei.

Ai putea spune și că numele său este scrijelit permanent și pe lista mea de Crăciun. La sfârșitul anului, le dau câte o cutie cu alune sărate tuturor celor de pe listă. Fiecare cutie e legată cu fundă. Dar nu conține alune. Doar bani. Am o mulțime de garanți de cauțiune pe lista mea de Crăciun. Mănânc alune din vase Tupperware³ până la mijlocul primăverii. De la ultimul meu divorț, uneori e tot ce am la cină.

Înainte de a răspunde la întrebarea lui Valenzuela, m-am gândit la programul de apeluri după care mă ghidam. Clientul meu este Harold Casey. Dacă registrul de procese era organizat în ordine alfabetică, puteam să am fără nicio problemă o audiere la ora unsprezece în Van Nuys. Dar judecătorul Orton Powell se afla la ultimul mandat. Se pensiona. Asta înseamnă că nu se va mai confrunța cu presiunile de campanie precum avocații din privat. Ca să-și demonstreze independența – și, eventual, ca o formă de a se răzbuna pe cei cărora li se îndatorase politic timp de doisprezece ani –, îi plăcea să amestece

¹ Van Nuys este un district din centrul regiunii San Fernando Valley a orașului Los Angeles. (n.t.)

² Garanții pentru Eliberare Condiționată (n.t.)

³ Marcă de produse pentru prepararea și păstrarea alimentelor (n.t.)

lucrurile în sala lui de judecată. Uneori, programul apelurilor era făcut în ordine alfabetică, uneori, în ordine inversă, iar alteori, în funcție de termene. Nu știai niciodată cum decurge apelul până nu ajungeai acolo. De multe ori, avocații făceau anticameră mai bine de o oră înainte de a intra în sala lui de judecată. Lui Powell îi plăcea asta.

– Cred că pot aranja pentru unsprezece, am spus fără să fiu sigur. Despre ce este vorba?

– Băiat de bani gata. Adresă din Beverly Hills. Avocatul familiei valsa pe aici la prima oră. Adevărul e, Mick, că l-au reținut pentru o jumătate de milion și avocatul mamei lui a venit aici azi, gata să semneze cauțiunea cu o proprietate din Malibu. Nici n-au cerut mai întâi o eventuală reducere. Cred că nu sunt prea îngrijorați că ar putea fugi.

– Reținut pentru ce? am întrebat.

Mi-am păstrat tonul neutru. Mirosul banilor aruncați pe apa sâmbetei de multe ori hrănește fantezia, dar fusesem atent cu Valenzuela de suficiente ori de Crăciun ca să știu că-l am în cârligul meu. Puteam să fac pe indiferentul.

– Polițiștii l-au reținut pentru agresiune, vătămare corporală gravă și tentativă de viol, a răspuns garantul. Din câte știu, procurorul nu a fixat încă primul termen.

Poliția supralicitează de obicei taxa de eliberare condiționată. Ceea ce conta era ce prezentaseră și depuseseră procurorii la tribunal. Eu spun mereu: cazurile încep ca un leu și se termină ca un miel. Un caz care pornește ca tentativă de viol cu agravantă de vătămare corporală poate deveni cu ușurință un simplu act de violență. Nu

m-ar surprinde și n-ar prea fi un caz de franciză. Totuși, dacă aș fi putut ajunge la client și să semnăm un contract bazat pe acuzațiile anunțate, aș fi putut ieși bine atunci când, mai târziu, procurorul le-ar fi redus.

– Ai ceva detalii? am întrebat.

– A fost reținut aseară. Sună ca un tonomat stricat... Avocatul familiei a spus că femeia o făcea pe bani. Dar știi cum e când un avocat civil pledează într-o cauză penală. Eu nu sunt așa de sigur. Din câte am auzit, a primit o bătaie zdravănă.

– Care-i numele avocatului?

– Așteaptă o secundă. Am cartea lui de vizită pe-aici, pe undeva.

Mi-am aruncat privirea pe fereastră în timp ce așteptam ca Valenzuela s-o găsească. Eram la două minute de tribunalul din Lancaster și la douăsprezece minute de audiere. Aveam nevoie de cel puțin trei minute între cele două ca să discut cu clientul meu și să-i dau vestea proastă.

– Gata, am găsit, a zis Valenzuela: numele tipului este Cecil C. Dobbs, Esquire. Din Century City. Vezi, ți-am spus. Bani.

Valenzuela avea dreptate. Dar nu adresa avocatului era cea care făcea trimitere la bani. Ci numele lui. Îl știam pe C.C. Dobbs după reputație și puteam să bag mâna în foc că pe lista lui de clienți nu erau mai mult de unul sau doi care să nu aibă adresa în Bel Air sau în Holmby Hills. Genul lui de clienți se întorc acasă în locurile în care stelele par să coboare în noapte pentru a-l atinge pe cel miruit.

– Dă-mi numele clientului, am spus.

– E vorba de Louis Ross Roulet.

Mi l-a dictat pe litere și l-am scris într-un carnețel.

– Aproape ca jocul de noroc, dar se pronunță Ru-lei.

Ai de gând să te duci, Mick?

Înainte de a replica, am adăugat numele C.C. Dobbs pe hârtie. Apoi i-am răspuns lui Valenzuela cu o întrebare:

– De ce tocmai eu? Am fost cerut? Sau ai sugerat tu numele meu?

Trebuia să fiu atent cu asta. Trebuia să am în vedere că Dobbs era genul de avocat care s-ar duce numaidecât la baroul din California dacă ar afla că un avocat penalist mituiește un garant ca să obțină referințe despre un client. De fapt, am început să mă întreb dacă nu s-ar putea ca totul să fie o capcană căreia Valenzuela să-i fi căzut victimă. Nu eram unul dintre băieții preferați ai instanței. Mai veniseră la mine și înainte. De mai multe ori.

– Știi, l-am întrebat pe Roulet dacă are un avocat. Un penalist. Și el a spus că nu are. I-am vorbit despre tine. Nu l-am forțat. Doar i-am precizat că ești bun. Ai auzit de promovarea subtilă?

– Asta a fost înainte sau după ce s-a implicat Dobbs?

– Înainte. Roulet m-a sunat în dimineața asta de la închisoare. Cred că l-au băgat la securitate maximă și el a înțeles semnalul. Dobbs a apărut după aceea. I-am spus că ești un tip implicat, i-am dat toate datele tale, iar el a fost de acord. Va fi la unsprezece acolo. O să-l vezi cum este.

N-am răspuns imediat. M-am întrebat cât de sincer e Valenzuela cu mine. Un tip ca Dobbs ar fi trebuit să aibă omul lui. În cazul în care nu era specialitatea lui, atunci ar fi trebuit să aibă un penalist în firmă sau cel puțin în standby. Dar povestea lui Valenzuela părea să contrazică

acest lucru. Roulet venise la el cu mâinile goale. Asta îmi spunea că erau mai multe lucruri pe care nu le știam despre acest caz decât cele pe care le știam.

– Hei, Mick, ești acolo? m-a somat Valenzuela.

Am luat o decizie. Era o decizie care, în cele din urmă, mă întorcea la Jesus Menendez și mă putea face să regret în mai multe feluri. Dar, în momentul acela, era doar o alegere dictată de necesitate și rutină.

– Voi fi acolo, i-am răspuns. Ne vedem la unsprezece.

Tocmai voiam să închid telefonul când am auzit vocea lui Valenzuela revenind:

– Și vei avea grijă de mine pentru asta, corect, Mick? Adică, știi tu, dacă e o franciză.

Era prima dată când Valenzuela avea nevoie de asigurări că va vedea banii de la mine. Asta mi-a alimentat paranoia, așa că mi-am formulat cu atenție un răspuns care să-l satisfacă și pe el, și baroul, în caz că eram ascultați.

– Nu-ți face griji, Val. Ești pe lista mea de Crăciun.

Am închis telefonul înainte să mai poată adăuga ceva și i-am zis șoferului să mă lase la intrarea pentru angajații tribunalului. Coadă la detectorul de metale era mai scurtă și mai rapidă acolo și oamenii de la securitate de obicei nu dau atenție avocaților – celor ai casei – care se strecoară ca să poată ajunge la timp în sala de ședințe.

Gândindu-mă la cazul Louis Ross Roulet, cu toate posibilele câștiguri și pericole la care mă puteam aștepta, am coborât fereastra din spate, ca să mă bucur de ultimul minut de aer curat și proaspăt al dimineții. Mai purta încă gustul promisiunii în el.

Când am ajuns, sala de judecată a Departamentului 2A era arhiplină cu avocații care negociau și discutau. Știam că sesiunea urma să înceapă la timp pentru că l-am văzut pe aprod așezat la biroul său. Acest lucru însemna că mai era puțin și judecătorul avea să-și ocupe locul.

În comitatul Los Angeles, aprozii sunt, de fapt, ajutoare de șerif, repartizați de direcția penitenciarelor. M-am apropiat de ofițer, al cărui birou era chiar lângă balustradă, astfel încât cetățenii să poată veni să pună întrebări fără a încălca spațiul alocat avocaților, inculpaților și personalului sălii de judecată. Am văzut programarea pe clipboardul din fața lui. Înainte de a-l întreba, am verificat ecusonul de pe uniformă lui, „R. Rodriguez“.

– Roberto, e și omul meu pe-acolo? Harold Casey?

Ofițerul a urmărit cu degetul lista cu numele, de sus în jos, pe foaia de programări, dar s-a oprit repede. Asta însemna că aveam noroc.

– Da, Casey. E al doilea de sus.

– Alfabetică azi, bine. Am timp să mă-ntorc să-l văd?

– Nu, aduc primul grup acum. Tocmai i-am chemat. Vine judecătorul. O să ai probabil câteva minute să-ți vezi clientul în boxă.

– Mulțumesc.

M-am îndreptat ascultător spre ieșire, dar a strigat după mine:

– Și e Reynaldo, nu Roberto!

– Corect, corect. Îmi pare rău pentru asta, Reynaldo.

– Noi,ăștia, ofițerii însărcinați cu ordinea, arătăm toți la fel, nu?

Nu știam dacă fusese o încercare de a glumi sau o spusese ca să mă tachineze. N-am răspuns. Am zâmbit și am trecut mai departe. Am înclinat din cap spre câțiva avocați pe care nu-i cunoșteam și spre unii pe care-i cunoșteam. Unul m-a oprit să mă întrebe cât timp aveam de gând să stau în fața judecătorului, fiindcă voia să știe când să se întoarcă pentru apărarea propriului client. I-am spus că îmi propun să fiu scurt.

În timpul unei ședințe de judecată, inculpații încarcerați sunt aduși în sală în grupuri de câte patru și stau într-o împrejmuire din lemn și sticlă, cunoscută drept țarc. Acest lucru le permite să discute cu avocații lor despre orice aspect al procesului, chiar în momentele de dinainte de a fi chemați în fața instanței.

Am ajuns la țarc exact când ușa de la celulele interioare a fost deschisă de către un gardian și au intrat primii patru inculpați de pe listă. Ultimul dintre ei era Harold Casey, clientul meu. M-am așezat cât mai aproape de perete, astfel încât să avem intimitate pe cel puțin o parte, și i-am făcut semn.

Casey era înalt și solid, așa cum e tendința de recrutare în banda de motocicliști Sfintii Drumului – sau clubul, cum preferă membrii săi să fie cunoscuți. Cât stătuse în închisoarea Lancaster, își tăiasse părul și se bărbierise, după cum îi cerusem, și arăta destul de prezentabil, cu excepția tatuajelor care îi acopereau ambele brațe și ajungeau până sub guler. Dar e tot ceea ce poți să faci. Nu știu mare lucru despre efectul tatuajelor asupra unui juriu, dar bănuiesc că nu e pozitiv, mai ales atunci când sunt implicate cranii rânjind. Știu însă că juraților, în general, nu le pasă de cozile de cal – ale inculpaților sau ale avocaților care îi reprezintă.

Casey sau Hard Case¹, după cum i se spunea în club, era acuzat de cultivare, posesie și vânzare de marijuana și de alte infracțiuni legate de droguri și arme. În urma unei descinderi matinale la ferma unde trăia și lucra, șeriful și oamenii lui au găsit un hambar și un complex de barăci din prefabricate Quonset² transformate în sere. Mai bine de 2 000 de plante, pe deplin mature, au fost confiscate împreună cu peste 28 de kilograme de marijuana recoltate și ambalate în pungi din plastic de diferite greutăți. În plus, au fost confiscate 300 de grame de metamfetamină cristalizată care urma să fie împrăștiată peste recoltă, ca să-i dea o tărie mai mare, și un mic arsenal de arme, despre multe dintre ele stabilindu-se mai târziu că fuseseră furate.

S-ar fi zis că Hard Case n-avea nicio șansă. Procuratura îl prinsese. Fusese găsit dormind pe o canapea în hambar, la un metru și jumătate de teigheaua pe care se ambalau

¹ Caz Greu (n.t.)

² Structuri ușoare, cu secțiuni de semicerc, din oțel galvanizat (n.t.)

drogurile. La asta se adăugau și două condamnări anterioare pentru diverse infracțiuni legate de droguri, el fiind încă sub eliberare condiționată după cea mai recentă sentință. Se zice că în California a treia oară e cu noroc. În termeni realiști, pe Casey îl așteptau cel puțin zece ani de închisoare, chiar și în cea mai optimistă variantă.

Dar ceea ce era neobișnuit era că Harold Casey aștepta cu nerăbdare procesul și chiar probabilitatea unei condamnări. Refuzase să renunțe la dreptul de a avea un proces rapid, iar acum, la mai puțin de trei luni de la arestarea sa, aștepta cu înfrigurare să-l invoce. Era nerăbdător pentru că părea că singura lui speranță era un apel la acea probabilă condamnare. Mulțumită avocatului său, Casey văzuse o licărire de speranță – acea mică, pâlpâitoare lumină pe care doar un avocat bun o poate aduce într-un caz atât de întunecat ca ăsta. Din această lumină se născuse o strategie care putea fi și ultimul efort de a-l elibera pe Casey. Era un plan îndrăzneț și de durată, dar știa la fel de bine ca și mine că era singura șansă reală pe care o avea.

Nu putea fi pus la îndoială faptul că Harold Casey ar fi cultivat, ambalat și vândut marijuana. Demersul statului¹ era absolut corect și probele o dovedeau cu vârf și îndesat. Problema era modul în care statul ajunsese la aceste dovezi și faptul că acest caz se clătina, fiind construit pe o bază instabilă. Treaba mea era să probez această fisură în timpul procesului, s-o exploatez, să o înregistrez și apoi să conving Curtea de Apel de ceea ce nu fusesem în stare

¹ În termenii juridici americani, statul este Procuratura. (n.t.)

să-l conving pe judecătorul Orton Powell în timpul unei
moțiuni preventive¹ ca să desființez dovezile din acest caz.

Sămânța urmăririi penale a lui Harold Casey fusese plantată într-o marți pe la mijlocul lunii decembrie, când Casey intrase într-un magazin de bricolaj din Lancaster și făcuse o serie de cumpărături banale, printre care și trei becuri folosite în agricultura hidroponică². S-a întâmplat ca la coada de la casă să se afle în spatele lui un ajutor de șerif, care, în timpul său liber, cumpăra instalații de lumini exterioare pentru Crăciun. Omul legii a recunoscut o parte din opera de artă de pe brațele lui Casey – mai ales craniul cu halou care este semnătura emblematică a bandei Sfinții Drumului – și a pus totul cap la cap. Omul, deși nu era de serviciu, a urmărit conștiincios Harley-ul lui Casey în timp ce se îndrepta spre ferma din apropiatul orașel Pearblossom. Această informație a fost raportată echipei de narcotice a șerifului, care a trimis un elicopter nemarcat să zboare deasupra fermei cu o cameră cu termoviziune. Fotografii, care evidențiau surse de căldură atât în hambar, cât și în barăcile din prefabricate Quonset, împreună cu declarația ajutorului de șerif care îl văzuse pe Casey cumpărând becurile hidroponice au fost prezentate unui judecător într-o declarație pe propria răspundere. În dimineața următoare, Casey a fost trezit din somn de către ajutoarele de șerif, care veniseră cu un mandat de percheziție semnat.

La o audiere anterioară, susținusem că toate probele împotriva lui Casey ar trebui să fie excluse, deoarece cauza probabilă pentru percheziție era o violare a

¹ În original, *pretrial*, o fază anterioară procesului propriu-zis (n.t.)

² Metodă de a crește plante fără sol, în apă, cu soluții nutritive. (n.t.)

dreptului la intimitate al lui Casey. Folosirea unor banale cumpărături dintr-un magazin obișnuit de bricolaj ca motiv pentru invazia vieții private atât la sol, cât și din aer, prin supraveghere videotermică, ar fi, cu siguranță, privită ca excesivă de către Părinții Constituției.

Judecătorul Powell a respins argumentul meu și cazul a avansat în direcția unui proces sau a unei dispoziții bazate pe o rezoluție agreată de ambele părți. Între timp, ieșiseră la lumină informații noi care ar fi putut susține apelul lui Casey în cazul unei condamnări. Analiza fotografiilor luate în timpul zborului deasupra casei, precum și specificațiile focale ale camerei termice utilizate de către polițiști au indicat că elicopterul zbura la mai puțin de 60 de metri deasupra solului. Curtea Supremă de Justiție a SUA a stabilit că un zbor de observare, în timpul aplicării legii, deasupra proprietății unui suspect nu încalcă dreptul unei persoane la viață privată atât timp cât aeronava se află în spațiul aerian public. L-am pus pe investigatorul meu, Raul Levin, să verifice la Administrația Federală a Aviației. Ranch-ul lui Casey nu era în raza niciunui aeroport. Plafonul de zbor al spațiului public de deasupra fermei era de 300 de metri. Ajutoarele de șerif invadaseră în mod clar viața privată a lui Casey în timp ce efectuau raidul de strângere a probelor.

Acum, treaba mea era să duc cazul în instanță și să obțin mărturii de la oamenii șerifului și de la pilot cu privire la altitudinea de zbor pe care o aveau când se aflau deasupra fermei. Dacă spuneau adevărul, ai mei erau! Dacă mințeau, ai mei erau! Nu gust ideea de a-i pune pe polițiști, în ședință publică, în situații jenante legate de aplicarea legii, dar speranța mea era că vor minți. Când

un juriu vede că un polițist minte în boxa martorilor, atunci cazul se poate închide foarte bine chiar acolo. Nu trebuie să faci apel la un verdict de nevinovăție. Acuzarea nu are căi de atac la un asemenea verdict.

Oricum, eram foarte încrezător că aveam un câștigător. Hotărâsem deja să ajungem la proces și exista un singur lucru care ne trăgea înapoi. Despre asta trebuia să vorbesc cu Harold Casey înainte ca judecătorul să intre în sală și să înceapă cazul lui.

Clientul meu a trecut agale pe lângă colțul boxei, fără să salute. Nu l-am salutat nici eu. Știa ce urmăream. Discutaserăm înainte.

– Harold, este ziua înfățișării, am zis. E momentul când îi spun judecătorului dacă suntem gata de proces. Știu că statul e deja pregătit. Așa că azi e rândul nostru.

– Și?

– Și avem o problemă. Ultima dată când am fost aici, mi-ai spus că vor veni niște bani. Dar suntem aici, Harold, și nu a venit niciun ban.

– Nu-ți bate capul. Am banii tăi.

– De-aia sunt și eu îngrijorat. Tu ai banii mei, dar eu nu-i am.

– Vin. Am vorbit ieri cu băieții mei. Vin.

– Și data trecută ai spus la fel. Nu lucrez pe gratis, Harold. Expertul pe care l-am angajat ca să analizeze fotografiile nu lucrează nici el pe gratis. Ești foarte în urmă cu plata onorariului. Vreau niște bani sau va trebui să-ți cauți alt avocat. Unul din oficiu.

– Nu avocat din oficiu, omule. Pe tine te vreau.